

kunde søge at forøge Statslaanet med 12 pCt., men som det nu allerede er omtalt, og som det er tilstrækkelig klart: Vi ville netop ikke gaa højere end til de 1,250,000 Kr., som Professor Keller har erkendt over for Ministeren var nok, hvad han ogsaa har faaet Ministeren til at give en Erklæring om i Tinget. Denne Udvej er altsaa ogsaa lukket. Endelig kommer jeg til den tredie Udvej. Det er den, at man kunde sælge Karens Minde, og at de 115 Alumner derfra førtes over til Bregninge. Vi, der have arbejdet her, have maattet resignere paa mange Punkter for at kunne hæve Alumnernes Pladsantal paa Bregninge, og vi maa nu se paa, at for at faa Penge til at dække Underskuddet, skal Karens Minde tømmes for Alumner, disse sendes derover, og det hele Arbejde fra Udvalgets Side har været gjort forgæves. Det er den tredie Udvej og atter et Forsøg paa at bryde Lovens Forudsætninger. Anden Udvej har Direktionen ikke. Men det er ogsaa tilstrækkeligt. Hvis man gennemløber de ikke lange Bemærkninger, der ledsage Ministerens Lovforslag, vil man se, at man paa ikke mindre end fire Steder gaar ud fra, at naar den ny Anstalt bygges, skal Karens Minde vedblivende drives. Det kan man kalde en administrativ Triumf. Hvis den højtærede Minister vil foretrække at kalde det en administrativ Skandale af Rang, vil dette Udtryk ikke støde paa nogen Modsigelse fra min Side. Saa har Direktionen endnu et beskedent Ønske at fremføre. Den ønsker, at der skal gives fuldt Statsbidrag til samtlige Alumnpladserne. Det er ganske forstaaeligt, at efter at Administrationen har givet saa utvetydige Tegn paa sin Administrationsudygtighed, kommer den og beder om et betydeligt forøget Statstilskud til at drive Anstalterne. Direktionen tillader sig at ansøge om en Bevilning af 300 Kr. til hver af de 800 Alumnpladser. Det var en selvfølgelig Forudsætning, da Loven blev vedtagen, at Statstilskuddet skulde forøges. Da Pladsernes Antal skulde forøges, skulde Statstilskuddet ogsaa forøges, men det har aldrig været Forudsætningen, at man skulde forøge Statstilskuddet til de enkelte Pladser. Tværtimod have alle Bestræbelser fra Statsrevisoratets Side, Bestræbelser, som ogsaa have fundet stærk Støtte her, gaaet ud paa at formindske det Beløb, som betales for hver Alumn paa Anstalten — af den simple Grund, at jo mindre Anstalten brugte til enhver, des flere Alumner kunde der komme ind paa Anstalten for den

samme Bevilning. Nu kommer Direktionen efter at have administreret paa en saadan Maade, som den har administreret, og forlanger forøget Statstilskud til Anstaltens Alumner. Og hvad vil den saa gøre dermed? Det vil man kunne se af en Skrivelse fra Ebberødgaards Bestyrelse. Der staar deri, at man vil opspare et Reservefond, og det samme ønske de Kellerske Anstalter vistnok, men Rigsdagen ønsker det ganske sikkert ikke. De Penge, som bevilges til Aandssvageanstalterne, betragtes som Penge, der bevilges i humane Øjemed til at befri fattige Hjem for at have en saadan Byrde som et idiotisk Barn i Hjemmet, men det er ikke Penge, som bevilges, for at Anstalterne kunne have den Fornøjelse at lægge dem hen til et stort Reservefond, de kunne have i Ryggen, hvis der kommer noget i Vejen. Skulde Anstalterne faa Brug for et saadant Reservefond, vil Rigsdagen sikkert ikke nægte at hjælpe og støtte Anstalter som disse, men man vil gøre, hvad man kan, for at forhindre, at der dannes Reservefond, og det gælder for Ebberødgaard saavel som for Karens Minde og de andre. Saa er der endnu et Punkt tilbage. Direktionen skriver — og denne Skrivelse vil findes i Betænkningen — at man ikke har noget imod at overgaa til fuld Statsdrift. Det er højsindet, det er næsten ædelt. Efter først økonomisk at have umuliggjort sin fortsatte Styrelse af Anstalten, efter at have tilføjet Ministeren en Ydmygelse, som maaske ikke i Mands Minde er bleven tilføjet en Minister, efter at have brudt Lovens Forudsætninger paa forskellige Punkter, efter at de have indgivet Forslag om at bryde den paa endnu flere Punkter, kommer Direktionen og erklærer højsindet, at den ikke har noget imod at overgaa til fuld Statsdrift. Den har ikke noget imod, at Staten nu skal komme og gøre godt, hvad der saa fuldstændig er forkludret i de sidste Par Aars Tid. Jeg skal ikke tale om, hvorvidt man skal have Statsdrift eller ikke, det foreligger ikke i dette Øjeblik, men der vil nok komme det Tidspunkt, da det foreligger. Men jeg skal som Slutningsbemærkning henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa nogle Linier, som findes i Folketingstidenden for 1897—98, Sp. 4695: „Den Gang Anstalten blev selvejende Institution, var det af Hensyn til Familien Kellers Fortjenester af denne Sag. Naar vi nu gaa til at lægge disse Anstalter ved Bregninge, er det igen af Hensyn til Familien Kellers Fortjeneste af Aandssvagesagen, men saa haaber jeg der-